

Перво действие, первая картина.

но още по-голямо — любовта.
 О тягостна любов! О нежен враг!
 О нещо, сътворено тук от нищо!
 Игра в дълбокомислена суетност!
 Нестроен хаос от чудесни форми!
 Оловен пуш и светли дни, и плащък —
 и леден пиджак в сивротносно здраве!
 Действителност на очи — и сън на язве!
 Пакваз любов, по-тежка и от камък
 не прави в моя мир — и шест, и грешен —
 за някак мир. — Дали не ставам сиверен?

Бенволно. —

Аз бих заплакал —

Ромео. —

Но защо, мой мили?

Бенволно. —

За твоето сърце, за любовта.

Ромео. —

Та мила ми любов без тебота?
 Изпълня мила моите горди,
 прихва ме от твоите беги,
 и обилна с колата ми дарава,
 та нова скръб към моята прибавя.
 Любов, любов! О пара, облак, дим!
 И възглас и възторг неотрадим!
 Но за очите влюбени — мекта!
 или море от слези в самота!
 Безумие — или най-сладък звук!
 Какво не си, любов, за всички тук!
 Прощавай, братовчедо!